

KVINDEN OG SAMFUNDET

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund

Nr. 8.

22. April 1904.

20. Aarg.

Prygleloven.

Nu skal *Alberti's* Pryglelov altsaa forceres gennem Rigsdagen, som kun holdes inde for at faa dette Stykke Middelalder ført igennem. Folketinget har slet ingen Ting at bestille andet end vente paa Lovforslagets Versendelse fra Landstinget, og i Landstinget arbejder et Udvalg paa denne skæbnesvangre Lov. Nu er der Landet over holdt Protestmøder, hvor Landets humaneste og bedste Mænd har talt, nu er det paa Tide, at ogsaa Kvinderne faar sagt deres Mening herom. Det er endogsaa *nødvendigt*, at Kvinderne tager Ordet, thi Regeringen skal ikke kunne smykke dette Lovforslag med Ridderlighedens Kaabe og tro — eller faa andre til at tro — at den imødekommer Kvindernes Ønsker ved at føre det igennem.

Hvis Kvindernes Adresse har nogen Del i, at dette Lovforslag er fremkommet, vil vi bede d'Hrr. Rigsdagsmænd om at læse denne Adresse nøje igennem. *Der staar ikke eet eneste Ord om Prygl.* Den er et Udtryk for Kvindernes Harm over at se, hvor mildt der af Mændene tages paa den Slags Forbrydelser, der her er Tale om, og den kræver derfor *Sikringsmidler* til at forhindre Forbrydelserne og større Straf, d. v. s. noget mindre Lunkenhed og Ligegyldighed fra Mændenes Side. en Lunkenhed, der vel sagtens ligger i Mangel paa Forstaaelse af de Rædsler, en saadan Forbrydelse mod en Kvinde indeholder.

Men *hvorledes* Mændene vil indskrænke disse Forbrydelsers Antal, er os i denne Sammentæng uvedkommende — vi har jo ingen Indflydelse paa de øvrige Love, hvorfor saa paa denne — men vi vil blot ikke paa nogen Maade tages til Indtægt for *dette* Middel, som forekommer os at være i Slægt med de Forbrydelser, det skulde virke imod. Vi føler os ikke en Smule betryggede ved at se, at Mændene ikke formaar at holde Orden i Samfundet paa anden Maade end ved raa

Magt og Anvendelsen af Ordet: Med ondt skal ondt fordrives. Det er en Falliterklæring fra Mændenes Side, som er foruroligende.

Og vi betvivler desuden ikke, at Pryglestraffen, indført, vil virke forraaende paa Folkets Tankegang og forvirre Begreberne om Balleondets Oprindelse.

Saa er det en ganske anderledes tiltalende Tanke, som i de sidste Dage er kommen offentlig frem, som en Slags Protest mod Pryglene, nemlig at vi alle skal skyde Penge sammen til at oprette Børnehjem for de forsømte Børn. Da vil Ondet være taget i Roden og ikke i Toppen. En saadan Tanke vil altid være vis paa at faa Kvindernes Tilslutning.

Men denne Børnehjemsbevægelse er kun en Begyndelse — og den er langtfra tilstrækkelig, selv om den gennemføres, og den er *navnlig ikke* en Opfyldelse af Mændenes Pligt til at værne Kvinderne mod Raahed og Brutaltet.

Kvindernes Adresse var et Nødraab om øjeblikkelig Hjælp i en alvorlig Nødstilstand. Vi maa anerkende, at den saakaldte „Pryglelov“ indeholder Ting, som virkelig paa det bedste imødekommer vore Ønsker, særlig § 6 i det af Folketinget vedtagne Lovforslag. Ifølge denne kan en Person, som befrygtes som fri at ville være farlig for Samfundet, tages i Forvaring af det offentlige.

Hvis disse gode Ting i Loven nu ikke bliver til Lov, så må Kvinderne i høj Grad beklage det. Men vi ønsker det ikke gennemført ved *ethvert* Middel. Vi nærer Afsky for den Politik, hvis Princip er: „Jeg skal nok stemme for Dit Forslag, som jeg finder forkasteligt, naar Du til Gengæld vil stemme for mit, som Du finder forkasteligt“. Vi Kvinder er saa praktisk ufordærvede, at vi tror paa, der i Rigsdagen *kan* stemmes efter Overbevisning (som Grundloven forudsætter) og ikke efter Partiparole eller paa Akkord. *Berg* sagde: „Gaa aldrig paa Akkord med Uretten.“ Vi Kvinder tilføjer: „Gaa heller